

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancierii ai lumii, cărțile sale traduse în 80 de limbi și editate în peste 200 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 150 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 23 de milioane de fani pe rețelele de socializare. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*). Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation.

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 28 octombrie 2002.

A fondat Institutul Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene.

Este colaborator permanent al unor reputeate publicații, printre care *Corriere della Sera* (Italia) și *El Semanal* (Spania).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Ca un râu care curge* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale.

PAULO COELHO

Alchimistul

Traducere din portugheză de
GABRIELA BANU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Sorin Mărculescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Fedprint

PAULO COELHO
O ALQUIMISTA
© Paulo Coelho, 1988

This edition was published by arrangements with Sant Jordi
Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain.
All rights reserved.
www.paulocoelho.com

© HUMANITAS FICTION, 2011, 2013, pentru prezenta
versiune românească

ISBN 978-973-689-632-3
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

GÂNDURI LA CEA DE-A 25-A ANIVERSARE A ALCHIMISTULUI

Acum 25 de ani, când a fost publicat pentru prima dată în Brazilia, țara mea natală, nimeni nu i-a dat vreo importanță Alchimistului. Un librar din nord-estul țării mi-a spus că în prima săptămână de la lansare a fost cumpărat un singur exemplar. Au mai trecut apoi șase luni până să vândă al doilea exemplar, iar cumpărătorul era același! Și cine știe cât timp a mai trecut până să vândă a treia carte!

Până la sfârșitul anului, tuturor le era limpede că Alchimistul nu merge. Editorul meu a hotărât să scape de mine și a reziliat contractul. S-a spălat pe mâini și mi-a pus practic cartea în brațe. Aveam 41 de ani și eram disperat.

Dar niciodată nu mi-am pierdut credința în cartea pe care am scris-o și nici nu mi-am abandonat viziunea. De ce? Pentru că toată ființa mea, inima și sufletul, era în paginile acelea, iar eu trăiam acea metaforă. Un om pornește la drum, având în minte un loc plin de frumusețe și magie, în căutarea unei

comori necunoscute. La sfârșitul călătoriei sale, își dă seama că în tot acest timp comoara a fost cu el. Eu mi-am urmat Legenda Personală, și comoara mea a fost darul de a scrie. Și am vrut să împart această comoară cu toată lumea.

Așa cum am scris în Alchimistul, atunci când îți dorești ceva, întregul univers conspiră pentru a-ți îndeplini dorința. Am început să bat la ușile altor edituri. Una dintre ele s-a deschis, iar editorul a crezut în mine și în cartea mea și a fost de acord să îi dea Alchimistului a doua șansă. Încetul cu încetul, cartea a început să se vândă – 3 000, apoi 6 000, apoi 10 000 de exemplare într-un an.

Opt luni mai târziu, un american care călătorea în Brazilia a intrat într-o librărie și a cumpărat cartea. Voia s-o traducă și să mă ajute să găsesc un editor în Statele Unite. HarperCollins a fost de acord să prezinte Alchimistul cititorilor americani, publicându-l cu mare vâlvă: reclamă în New York Times și alte publicații influente, interviuri la radio și televiziune. Dar chiar și așa cartea a avut nevoie de timp, la fel ca în Brazilia, ca să se vândă și să ajungă la publicul ei din Statele Unite. Însă într-o zi Bill Clinton a fost fotografiat ieșind din Casa Albă cu un exemplar în mână. Apoi, Madonna mi-a laudat cartea în revista Vanity Fair, și dintr-odată fel de fel de oameni, de la Rush Limbaugh și Will Smith la studenți și mame casnice, au început să-i acorde atenție.

Alchimistul a devenit un fenomen spontan și organic. Cartea a ajuns în topul de vânzări al publica-

ției New York Times, un reper important pentru orice autor, și a rămas acolo timp de 267 de săptămâni. Alchimistul a fost tradus în 80 de limbi, devenind cea mai tradusă carte a unui autor în viață, și este considerat una dintre cele mai bune zece cărți ale secolului XX.

Oamenii mă tot întrebă dacă am știut că Alchimistul va avea un asemenea succes. Răspunsul este nu. Habar n-aveam. De unde să fi știut? Când m-am hotărât să scriu Alchimistul, nu știam decât că vreau să scriu despre sufletul meu. Am vrut să scriu despre încercarea mea de a-mi găsi comoara. Am vrut să urmez semnele, pentru că știam chiar și atunci că semnele sunt limba lui Dumnezeu.

Deși împlinesc 25 de ani, Alchimistul nu face parte din trecut. Este o carte vie. La fel ca inima și sufletul meu, trăiește, pentru că inima și sufletul meu sunt în ea. Iar inima și sufletul meu sunt inima și sufletul vostru. Eu sunt Santiago, păstorul care-și caută comoara, la fel cum și voi sunteți Santiago, căutându-vă comoara. Povestea unuia este povestea tuturor, și căutările unui om sunt căutările întregii omeniri. Acesta este, cred eu, motivul pentru care, după atâția ani, Alchimistul vorbește pe limba atâtor oameni, din culturi diferite și din toate colțurile lumii.

Recitesc cu sfințenie Alchimistul și de fiecare dată retrăiesc senzațiile pe care le-am simțit când l-am scris. Am să vă spun ce simt. Fericire, pentru că mă regăsesc întru totul acolo, așa cum vă regăsesc și pe voi toți în același timp. Fericire și pentru că știu

că nu sunt niciodată singur. Oriunde mă duc, oamenii mă înțeleg. Îmi înțeleg sufletul. Iar acest lucru îmi dă speranță. Când citesc despre conflictele lumii în care trăim – conflicte politice, conflicte economice, conflicte culturale – îmi amintesc că stă în puterea noastră să construim punți. Chiar dacă aproapele meu nu-mi înțelege religia sau opțiunile politice, el îmi poate înțelege povestea. Iar dacă îmi poate înțelege povestea, atunci distanța dintre noi nu poate fi niciodată prea mare. Stă în puterea mea să construiesc o punte. Există întotdeauna o șansă de reconciliere, o șansă ca într-o bună zi să stăm amândoi la aceeași masă și să punem capăt șirului de conflicte. Și în acea zi el îmi va spune povestea lui, iar eu i-o voi spune pe a mea.

PAULO COELHO

PREFAȚĂ

Este important să spunem câteva lucruri despre faptul că *Alchimistul* este o carte simbolică, diferită de *Jurnalul unui Mag*, care n-a fost o lucrare de ficțiune.

Unsprezece ani de viață am dedicat Alchimiei. Simpla idee de a transforma metalele în aur sau de a descoperi Elixirul tinereții fără bătrânețe era prea fascinantă ca să treacă neobservată de orice novice în ale magiei. Mărturisesc că Elixirul tinereții fără bătrânețe mă seducea cel mai tare: înainte de a înțelege și simți prezența lui Dumnezeu, ideea că totul se va sfârși într-o bună zi mă aducea la disperare. Astfel, aflând despre posibilitatea de a obține un lichid în stare să-mi prelungească pentru mulți ani existența, am hotărât să mă dedic trup și suflet fabricării lui.

Era o perioadă de mari transformări sociale – începutul anilor '70 – și încă nu existau publicații serioase cu privire la Alchimie. Am

început, la fel ca unul dintre personajele cărții, să cheltui puținii bani pe care îi aveam pe cumpărarea unor cărți din străinătate, și-mi dedicam multe ore din zi studiului simbologiei lor complicate. Am căutat două-trei persoane serioase din Rio de Janeiro care se dedicaseră în mod serios Marii Opere, dar acestea au refuzat să mă primească. I-am cunoscut și pe alții care își spuneau alchimiști, își aveau laboratorul propriu și promiteau să mă învețe tainele Artei în schimbul unei adevărate averi; azi înțeleg că aceștia nu știau nimic din ceea ce pretindeau să mă învețe.

Dar cu toată stăruința mea, rezultatele au fost zero absolut. Nu se întâmpla nimic din ceea ce manualele de Alchimie afirmă în limbajul lor complicat. Era un șir nesfârșit de simboluri, de dragoni, de lei, sori, luni și argint-viu, iar eu aveam mereu impresia că mergeam pe un drum greșit, pentru că limbajul simbolic permite o cantitate uriașă de erori. În 1973, disperat de absența oricărui progres, am comis un act de o iresponsabilitate supremă. În acel timp eram angajat la Secretariatul pentru Educație din Mato Grosso, pentru a ține cursuri de teatru în acel stat, așa că am hotărât să-mi folosesc studenții la niște ateliere de teatru care aveau ca temă Tabla de Smarald. Aceasta, împreună cu unele incursiuni ale mele în zonele mocirloase ale magiei, au făcut ca în anul următor să pot

simți pe propria piele adevărul proverbului: „După faptă, și răsplată“. Totul în jurul meu s-a prăbușit complet.

Mi-am petrecut următorii șase ani din viață într-o atitudine destul de sceptică în ceea ce privește tot ce era legat de mistică. În acest exil spiritual am învățat multe lucruri importante: că acceptăm un adevăr numai după ce l-am negat din tot sufletul, că nu trebuie să fugim de propriul nostru destin și că mâna lui Dumnezeu este infinit de generoasă, în pofida severității ei.

În 1981, am făcut cunoștință cu RAM, organizația ocultă unde mi-am găsit și un Maestru, care avea să mă readucă pe drumul ce-mi era scris. Și în timp ce el mă pregătea în învățătura mea, m-am apucat din nou să studiez Alchimia pe cont propriu. Într-o noapte, când stăteam de vorbă după o epuizantă sesiune de telepatie, am întrebat de ce limbajul alchimiștilor era atât de vag și de complicat.

— Sunt trei tipuri de alchimiști, spuse Maestrul meu. Aceia care sunt imprecisi pentru că nu știu ce vorbesc; aceia care sunt imprecisi pentru că știu ce vorbesc, dar știu și că limbajul Alchimiei este un limbaj adresat inimii și nu rațiunii.

— Și al treilea tip? am întrebat.

— Aceia care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Alchimie, dar care au reușit, prin experiența lor, să descopere Piatra Filozofală.